

**ע"פ 8319/14 - המערער בע"פ 8319/14 והמשיבה בע"פ
8454/14, וע"פ 8589/14, מדינת ישראל ואח'... נגד המשיבים בע"פ
8319/14, אבידור מלול, עומרי וקנין, זיו יצחק, המערער בע"פ
8454/14, אבי ואח'...**

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 8319/14
ע"פ 8454/14
ע"פ 8589/14

לפני:
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט מ' מזוז

מדינת ישראל

המערער בע"פ 8319/14
והמשיבה בע"פ 8454/14
וע"פ 8589/14

נ ג ד

1. אבידור מלול
2. עומרי וקנין
3. זיו יצחק

המשיבים בע"פ 8319/14:

אבידור מלול

המערער בע"פ 8454/14:

זיו יצחק

המערער בע"פ 8319/14:

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב'
השופטת י' שטרית) בת"פ 1970-06-13 מיום
28.10.2014

(23.03.15)

ג' בניסן התשע"ה

תאריך הישיבה:

בשם המערער בע"פ 8319/14 עו"ד ארז בן-ארויה
והמשיבה בע"פ 8454/14
וע"פ 8589/14

בשם המשיב 1 בע"פ 8319/14 עו"ד יניב שגב
והמערער בע"פ 8454/14
בשם המשיב 2 בע"פ 8319/14 עו"ד גיל שפירא
בשם המשיב 3 בע"פ 8319/14 עו"ד שלמה אלכביר
והמערער בע"פ 8589/14

פסק-דין

השופט ע' פוגלמן:

בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט א' קולה) הרשיע את המערער בע"פ 8454/14 - הוא המשיב 1 בע"פ 8319/14 (להלן: המשיב 1), את המשיב 2 בע"פ 8319/14 (להלן: המשיב 2) ואת המערער בע"פ 8589/14 - הוא המשיב 3 בע"פ 8319/14 (להלן: המשיב 3) (להלן ביחד: המשיבים) על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וקשירת קשר לביצוע פשע. המשיב 1 הורשע גם בעבירה של איומים. בית המשפט (כב' השופטת י' שטרית) גזר על המשיבים 1 ו-2 6 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות; מאסר על תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין; פיצוי למתלונן בסך 10,000 ש"ח; וקנס בסך 3,000 ש"ח. על המשיב 3 גזר בית המשפט 4 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות; מאסר על תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין; פיצוי למתלונן בסך 5,000 ש"ח; וקנס בסך 2,000 ש"ח.

תמצית העובדות וההליכים

1. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 27.5.13 התגלע סכסוך בין המשיב 1 לבין אחיו הצעיר של המתלונן (להלן: המתלונן) על רקע טענה של ידידת המשיב 1 כי הוטרדה על ידי האח. המתלונן ניסה לפתור את הסכסוך בדרכי שלום אך המשיב 1 איים על אחיו ועליו בטלפון. לאחר השעה 2:00 לפנות בוקר הגיעו המשיבים 1 ו-2 לביתו של המתלונן ודרשו ממנו לצאת לכיוונם. המתלונן שאל את המשיבים 1 ו-2 "מה הם רוצים מאחיו", ובתגובה החלו המשיבים 1 ו-2 להכות אותו מכות נמרצות באגרופיהם. כמו כן, מעובדות כתב האישום עולה שבשלב מסוים לאחר תחילת האירוע הגיע המשיב 3 למקום והצטרף אל המשיבים 1 ו-2 בהכאת המתלונן עד שהאחרון התמוטט על הקרקע. אז גררו המשיבים את המתלונן סמוך לגדר בטון והמשיכו להכותו בכל חלקי גופו לרבות בראשו. בן דודו של המתלונן, שהוא שוטר (להלן: השוטר), עבר באותה עת במקום, הבחין במתרחש וצעק לעבר המשיבים כי יחדלו ממעשיהם. המשיבים 1 ו-3 נותרו במקום, ואילו המשיב 2 ניסה להימלט ונתפס על ידי השוטר. כתוצאה ממעשיהם של המשיבים נגרמו למתלונן חבלות בכל חלקי גופו, ובין היתר שבר ללא תזוזה בגג ארובת עין שמאל; שבר עם תזוזה מינימלית באספקט התחתון של הקיר הקדמי של הסינוס הפרונטאלי; והמטומה חיצונית פריאוטלית משמאל. המתלונן פונה לבית חולים ואושפז למשך 3 ימים.

להשלמת התמונה יצוין כי בעת ביצוע העבירה היה המשיב 1 כבן 18 וחצי; המשיב 2 כבן 19; והמשיב 3 כבן 18 וחודשיים. המשיבים 1 ו-3 טרם גויסו לצבא והמשיב 2 היה במהלך שירותו הצבאי.

2. ביום 30.9.2014 הורשעו המשיבים על פי הודאותיהם (כב' השופט א' קולה) בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 ובצירוף סעיפים 335(א)(2) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: החוק); ובעבירת קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק. המשיב 1 הורשע בנוסף בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק. בטרם נגזר עונשם של המערערים הוגשו לבית המשפט קמא, לגבי כל אחד מן המשיבים, תסקיר מבחן ותסקיר משלים.

3. מהתסקירים שהוגשו בעניינו של המשיב 1 עלה כי אין לו עבר פלילי; כי הוא מגיע מרקע משפחתי נורמטיבי; וכי לא ניכרים לגביו מאפיינים עברייניים. עוד צוין כי המשיב 1 נטל אחריות על מעשיו, אשר נעשו תוך תכנון מוקדם, אך צוין כי נטילת האחריות לא נבעה מהכרה פנימית בחומרת מעשיו, וכי גילויי הצער והחרטה לא נבעו מאמפטיה אותנטית כלפי המתלונן. שירות המבחן עמד על כך שהמשיב 1 הביע נכונות להשתלב בתהליך טיפולי, אך נקבע כי אינו בשל לכך. לצד זאת העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות מפרת חוק מצד המשיב 1 בעתיד; כי מיומנויות התקשורת שלו לוקות בחסר; וכי הוא מניפולטיבי לעיתים. לבסוף עמד השירות על כך שגיוסו של המשיב 1 לצבא נדחה עקב התמשכות ההליך הפלילי נגדו, וזאת חרף רצונו העז לשרת בכל תפקיד שייועד לו. שירות המבחן בחר שלא לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של המשיב 1 והמליץ להשית עליו ענישה מוחשית שאפשר שתומר בעבודות שירות.

4. אשר למשיב 2 מהתסקירים בעניינו עלה כי מדובר בבן בכור למשפחה נורמטיבית; ללא עבר פלילי לחובות וללא מאפיינים עברייניים; כי הוא אינו מכיר במלוא חומרת מעשיו; כי זהותו האישית עדיין אינה מגובשת; וכי לקיחת האחריות על המעשים וכן הבעת הצער כלפי המתלונן לא היו אותנטיות אלא נבעו מן החשש לתגובה עונשית. נוכח כל אלה הוערך הסיכון להישנות מעשים עברייניים בעניינו ברמה בינונית-גבוהה. בתסקיר המשלים צוין כי המשיב 2 הביע נכונות להתחיל בתהליך טיפולי, אך שירות המבחן מצא שהוא אינו בשל לכך. לבסוף המליץ שירות המבחן להשית על המשיב 2 ענישה מוחשית ולבחון את המרת העונש בעבודות שירות.

5. אשר למשיב 3 מצא שירות המבחן כי הוא בן הזקונים במשפחה נורמטיבית ותומכת; כי הוא נטול עבר פלילי; וכי הוא אינו בעל מאפיינים עברייניים. נקבע כי הבעת הצער והחרטה שלו אינה אותנטית ואינה מעידה על אמפטיה אמיתית לסבלו של המתלונן, וכי המשיב 3 רואה את עצמו קורבן של נסיבות העבירה. בשל כך לא נמצא כי הוא בשל לתהליך טיפולי. לצד זאת צוינה החשיבות הרבה שראה המשיב 3 בשירות הצבאי, שנכון לאותה עת נדחה עקב ההליך הפלילי. שירות המבחן העריך שמיצוי הדין עמו עלול לגרום להרעה במצבו הנפשי ומשכך הומלץ לחייב את המשיב 3 בביצוע שירות לתועלת הציבור מבלי לבטל את הרשעתו.

גזר הדין

6. בית המשפט קמא (כב' השופטת י' שטרית) קבע בגזר הדין מתחם עונש הולם עבור כל אחד מהמשיבים תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין) וכן בהיות המשיבים "בגירים-צעירים" (7781/12 פלוגי נ' מדינת ישראל (25.6.2013)). עבור המשיבים 1 ו-2 נקבע מתחם העונש בין כמה חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל בצירוף העונשים המפורטים ברישה לפסק דין זה. לעומת זאת, בעניינו של המשיב 3 נקבע מתחם הענישה בין כמה חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל בצירוף העונשים שפורטו ברישה לפסק דין זה. בית המשפט קמא ציין כי קיים שוני היורד לשורש העניין בינו לבין המשיבים 1 ו-2 נוכח חלקו היחסי הפחות בביצוע העבירה.

7. בקביעת עונשו בתוך מתחם העונש ההולם עבור המשיב 1 שקל בית המשפט לחובתו את התרשמות שירות המבחן שלפיה הסיכון להישנותה של התנהגות עבריינית הוערכה כגבוהה, וכן את העובדה שלא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו. לזכותו נזקפו גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה; רצונו להתגייס לצבא ולתרום תרומה משמעותית בשירותו; התקופה שבה שהה במעצר ובמעצר בית; העובדה שהודה במעשיו ונטל אחריות עליהם (אף אם חלקית); שיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק; והמלצת שירות המבחן להשית עליו עונש מוחשי, אך כזה שיומר בעבודות שירות. נוכח כל אלה קבע בית המשפט שיש לגזור את העונש בחלקו הנמוך של המתחם והעמידו על 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות.

8. אשר למשיב 2 שקל בית המשפט לחובתו את התרשמותו השלילית של שירות המבחן כאמור לעיל, לרבות הערכת הסיכון לגביו והעדר המלצה טיפולית בעניינו. לזכותו זקף בית המשפט את היעדרו של עבר פלילי ואת התרשמותו כי העבירה דנן היא בבחינת מעידה חד פעמית; את גילו הצעיר; את שירותו הצבאי הקרבי ורצונו העז לשוב ולשרת בצבא; את הודאתו ואת שיתוף הפעולה מצדו עם רשויות אכיפת החוק; ואת המלצת שירות המבחן להשתתף עונש מוחשי שניתן להמירו בעבודות שירות. בשל כך גזר בית המשפט על המשיב 2 עונש זהה לזה של המשיב 1, כאמור.

9. לחובתו של המשיב 3 עמדו התרשמות שירות המבחן בעניינו: חוסר הזדהות עם סבלו של המתלונן; לקיחת האחריות החלקית בלבד על מעשיו; והיעדר המלצה טיפולית בעניינו. לזכותו, זקף בית המשפט את היעדרו של עבר פלילי; את התרשמותו שמדובר במעידה חד פעמית; את ההשפעה הקשה הצפויה לעונש המאסר נוכח גילו הצעיר; כי מיצוי הדין עמו עלול לגרום לנסיגה משמעותית במצבו הנפשי; את רצונו להתגייס לצה"ל ולשרת שירות משמעותי, שנדחה עקב ההליכים; את הודאתו ושיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק. על רקע כל אלה מצא בית המשפט כי לא התקיימו התנאים לביטול הרשעתו בדין והמרתה בשירות לתועלת הציבור. לצד זאת, קבע בית המשפט כי יש לגזור את עונשו של המשיב 3 ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, וגזר עליו עונש כאמור לעיל.

טענות הצדדים

ערעור המדינה

10. המדינה ערערה על קולת העונש שהושת על שלושת המשיבים. לטענתה, שגה בית המשפט קמא הן בקביעת מתחם העונש ההולם, הן בגזירת העונש בתוך המתחם. נטען שמתחם העונש שנקבע אינו הולם את הנזק שנגרם למתלונן והנזק שיכול היה להיגרם לו לולא נקטע האירוע באיבו. המתחם ההולם, לשיטת המדינה, הוא המתחם לו עתרה לפני בית המשפט קמא, קרי: שנתיים עד 5 שנות מאסר בפועל ביחס לכל השלושה. לטענת המדינה, בגזירת העונש בתוך המתחם ניתן משקל יתר לגילם הצעיר ולהיעדר העבר הפלילי של המשיבים, מבלי שניתן משקל הולם להערכת שירות המבחן לגבי מסוכנות המשיבים והימנעותו מלכלול המלצה טיפולית בעניינם. אשר למשיב 3 טענה המדינה כי שגה בית המשפט קמא עת קבע כי חלקו היחסי באירוע היה פחות במידה משמעותית מאשר המשיבים 1 ו-2 באופן שהצדיק הן קביעת מתחם ענישה נמוך, הן גזירת עונש פחות בחומרתו בתוכו בהשוואה להם.

11. בטיעוניהם על פה בפנינו דחו שלושת המשיבים את טענות המדינה בערעור. המשיב 1 טען כי זוהי הסתבכות הראשונה עם רשויות החוק, וכי הודאתו, לקיחת האחריות מצדו, מודעותו לחומרת מעשיו והצער והחרטה שהביע צריכים להוות שיקולים לקולה, בצד שהייתו הארוכה בתנאים מגבילים ורצונו להתגייס לצבא. לטענתו, שליחתו למאסר תפגע

בהכרח בסיכויי השיקום שלו ותסיט אותו מהמסלול החיובי שבו הוא מצוי כעת. המשיב 2 טען כי מתחם הענישה שקבע בית המשפט קמא ראוי והולם את העבירות. הוסף כי נטילת האחריות מצדו על חלקו באירוע מתבטאת בכך שלא הגיש ערעור על חומרת העונש וקיבלו במלואו, כאשר בקשתו היחידה היא "לאפשר לו לשלם את מחיר כישלונו באופן סביר ולחזור לחיים תקינים עד כמה שניתן". המשיב 3 טען כי היותו בן 18 וחודשיים בעת ביצוע העבירה, חלקו הפחות יחסית בביצועה וכן תסקירי המבחן החיוביים בעניינו מחייבים שלא להחמיר את עונשו, ואף לבטל את הרשעתו עקב הפגיעה החמורה שתיוודע להרשעה זו על מסלול חייו, ובפרט על גיוסו לצבא.

ערעור המשיב 1

12. המשיב 1 טען כי שגה בית המשפט קמא עת השית עליו 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, עונש חמור שאינו הולם את גילו הצעיר ואת היעדר עברו הפלילי. המשיב 1 חלק על עמדת שירות המבחן כי נטילת האחריות מצדו והצער והחרטה שהביע אינם אותנטיים, וטען כי בית המשפט קמא שגה עת אימץ רשמים אלה בגזירת הדין. בנוסף שגה לטעמו בית המשפט קמא עת לא נתן משקל מספק להיותו "בגיר-צעיר"; לתקופה הממושכת שבה הוא שוהה בתנאים מגבילים; לעובדה כי שילם מכיסו את הפיצוי למתלון באופן מלא; ולרצונו הכן להתגייס לצבא. אשר לנקודה אחרונה זו הטעימה המדינה בטיעוניה על פה לפנינו כי המשיב 1 כבר חצה את גיל 20, ועל כן אין זה נראה סביר שיגויס לצבא.

ערעור המשיב 3

13. לטענת המשיב 3, בעקבות הרשעתו על ידי בית המשפט קמא ניתן לו פטור משירות צבאי, וניתן יהיה לערער על החלטה זו של רשויות הצבא רק אם תבוטל הרשעתו. המשיב 3 סבר כי בעניינו ראוי היה להימנע מהרשעה בדין, והיה מקום להמיר הרשעה זו בשירות לתועלת הציבור. לחילופין טען המשיב 3 כי יש להפחית מעונשו כך שההרשעה תיוותר על כנה, אך עבודות השירות שהושטו עליו יומרו בשירות לתועלת הציבור. לעמדת המשיב 3, בית המשפט קמא לא נתן משקל מספק לחלקו היחסי באירוע, חרף קביעותיו העובדתיות בעניין. עוד נטען כי לא ניתן משקל ראוי לעדויות האישיות לגביו; לשהייתו בתנאים מגבילים לתקופה ארוכה; ולהמלצת שירות המבחן בעניינו. בתשובה לערעור חזרה המדינה על עמדתה כי בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת לא ניתן לבטל את הרשעתו של המשיב 3, ואף ראוי להחמיר את עונשו.

התסקירים המשלימים

14. הונחו לפנינו תסקירים משלימים לגבי כל אחד מן המשיבים. מהתסקיר בעניינו של המשיב 1 עולה כי החרטה ולקיחת האחריות מצדו מקורן עדיין מחששו מעונש, וכי הסכמתו להליך טיפולי היא מן השפה אל החץ. בעניינו של המשיב 2 צוין כי הוא עדיין מרוכז בעיקר בתחושותיו האישיות ובהשפעת האירועים על מסלול חייו, לרבות הפסקת שירותו הצבאי, ופחות בהשלכות שנודעו לאירוע על המתלון. בנוסף נמצא כי הוא בעל מודעות עצמית וטיפולית נמוכה וכי טרם הגיע לרמת בשלות מספקת לצורך הליך טיפולי. לגבי המשיב 3 התרשם שירות המבחן כי כעת הוא לוקח אחריות באופן כן יותר על מעשיו וכי הזדהותו עם כאב המתלון ניכרת. בנוסף התרשם שירות המבחן כי המשיב 3 מוכן לשאת בתוצאות מעשיו, אך אפשר שמיצוי הדין עמו יגרום לנסיגה במצבו הנפשי. משכך המליץ שירות המבחן שלא להחמיר בעונשו של משיב זה ולהעדיף לגביו את הפן השיקומי-טיפול, שניכר כי הוא בשל לו.

15. אקדים ואומר כי לאחר העיון בנימוקי המדינה והמשיבים בשלושת הערעורים שלפנינו, בטיעוניהם על פה וכן בתסקירים המשלימים מאת שירות המבחן, ראינו לקבל את ערעור המדינה על קולת העונש בעניינם של כל המשיבים ולדחות את ערעורי המשיבים 1 ו-3. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים של סטייה ממדיניות הענישה הראויה (ראו והשוו ע"פ 3091/08 טריגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009)). מקרה זה, לטעמנו, מצדיק את התערבותנו.

16. גם אם נניח (לטובת המשיבים ובלי להכריע בכך) כי אין להתערב במתחמי הענישה שנקבעו על ידי בית המשפט קמא, מצאנו כי גזירת העונשים בצד הנמוך של מתחמי הענישה ביחס לשלושת המשיבים חורגת מהאיזון הראוי בין השיקולים השונים המנויים בסעיף 40 לא לחוק העונשין וממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה.

17. מעיון בפסיקת בית משפט זה עולה כי רף הענישה הנוהג בנסיבות מעין אלו כולל תקופות מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, שאינן מומרות בעבודות שירות. כך, למשל, בעניין אבו זאייד דחה בית משפט זה את ערעורן של שתי צעירות שהורשעו על פי הודאתן בהסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לאחר שהיכו אישה זרה במונית שירות וגרמו לה שברים בארובת העין ושטפי דם בפנים, ונגזרו עליהן 30 חודשי מאסר בפועל ועונשים משלימים (ע"פ 167/13 אבו זאייד נ' מדינת ישראל (14.8.2013)). במקרה אחר, בעניין דעאס, נדחה ערעורם של שניים שהורשעו בעבירות חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות, על שהיכו אדם שחשדו כי הטריד טלפונית את אחותו של אחד מהם, ונגרמו לו חבלות שהצריכו טיפול רפואי. נגזרו עליהם 10 ו-7 חודשי מאסר בפועל בהתאם לחלקם היחסי בביצוע העבירה (ע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (5.11.2012)).

18. בעניין פלוני נדחה ערעורם של שלושה קטינים על עונש מאסר בפועל של 15 חודשים שהושת עליהם לאחר שהורשעו לפי הודאתם בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ועבירות נוספות. זאת, לאחר שהיכו באלימות אדם זר וגרמו לו נזק חמור שהצריך ניתוח. למרות נסיבותיהם האישיות הקשות וגילם הצעיר, דחה בית משפט זה את ערעורם על חומרת העונש. וכך קבע שם כב' השופט א' לוי לעניין הענישה הראויה בעבירות אלימות חמורות המבוצעות על ידי צעירים:

"על התנהגות מסוג זה יש להגיב ביד קשה, ואם לא כך ננהג, תשתלט האלימות על כל תחומי חיינו. אכן, בתי המשפט התריעו, ולאחרונה אף ביתר שאת כנגד נגע האלימות. אולם, הגיעה השעה לעשות מעשה, ובראש וראשונה, להבהיר בדרך הענישה לעבריינים בכוח, ואפילו צעירים הם, כי המענה לאלימות תהיה כליאה ממושכת, ולתקופות מאסר שעלולות להיות משמעותיות. עם זאת, אין כוונתי לומר שיש לזנוח כליל שיקולים של שיקום העבריין, ובמיוחד אם הוא קטין, אולם המציאות בה אנו חיים מציאות חירום היא, ועל כן שיקולים מסוג זה הינם שניים במעלה, וקודמים להם שיקולי גמול והרתעה" (ע"פ 3562/05 פלוני נ' מדינת ישראל (20.7.2005)).

19. האירוע בענייננו לא התרחש בלהט הרגע אלא תוכנן מראש. המשיבים 1 ו-2 נסעו מבתייהם לעבר ביתו של המתלונן, דרשו שיצא לקראתם, וללא עלבון או אלימות מצדו החלו להכות אותו בפראות ובאכזריות. אז הצטרף המשיב 3 והפליא גם הוא במכותיו על המתלונן, השרוע בינתיים על הקרקע ללא יכולת להגן על עצמו. החבלות הקשות שנגרמו

למתלון מעידות כאלף עדים על חומרת מעשיהם של המשיבים. המשיבים מלינים על השפעותיהם הקשות של התמשכות ההליכים והעונשים על מהלך חייהם התקין ועתידם. עם זאת, לא ניכר כי נותנים המשיבים דעתם באופן מעמיק וכן לנזקים החמורים שגרמו מעשיהם למתלון: נזקים נפשיים, רגשיים, חברתיים וכלכליים, כעולה מתסקיר נפגע העבירה שהוגש. מקרים של פרצי אלימות קשה ופראית על לא כלום, בייחוד בקרב צעירים, הם נגע הפושה במחוזותינו וראוי לעקרו מן השורש, בין השאר על ידי ענישה הולמת שמגלמת בתוכה את סלידתנו כחברה ממקרים אלה.

20. בצד חומרת מעשיהם של המשיבים שתוארו לעיל, אציין מספר נסיבות שהובאו בפנינו הראויות להיזקף לזכותם. ראשית, שלושת המשיבים שילמו את הפיצויים שהושטו עליהם לטובת המתלון במלואם. שנית, למרות התרשמותו האמביוולנטית של שירות המבחן מהמשיבים בשלושת התסקירים שהונחו בפנינו, ראוי לציין כי שלושתם הביעו חרטה וצער על מעשיהם ועל הנזקים שגרמו למתלון. שלישית, רצונם העז של המשיבים 1 ו-3 להתגייס לשורות הצבא ושל המשיב 2 לשוב לשירות המשמעותי אשר נקטע בעקבות האירוע, מעידים לטעמי על כוונתם הכנה להשתקם ולהשיב את חייהם למסלולם, ולא לסור לדרך האלימות והעבריינות בעתיד. יצוין בנוסף כי בעניינו של המשיב 3, כעולה מהתסקיר המשלים בעניינו, חלה התקדמות בנכונות להשלים עם מעשיו ולהשתלב בהליך טיפולי, ועל כן בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

21. באיזון בין השיקולים השונים מצאנו כי ראוי להחמיר בעונשם של המשיבים, באופן ההולם את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה, אך במידה שתבטא את נכונות המשיבים לקחת אחריות על מעשיהם ולהשתקם, וכן את שאיפתנו כי ישובו – בהינתן גילם הצעיר ונסיבותיהם האישיות – למסלול חיים נורמטיבי לאחר ריצוי עונשיהם.

22. אשר על כן, החלטנו לדחות את ערעורו של המשיב 1 וערעורו של המשיב 3, לקבל את ערעור המדינה ולגזור על המשיבים את העונשים הבאים: עונשם של המשיבים 1 ו-2 יועמד על 8 חודשי מאסר בפועל ושאר רכיבי העונש שנגזר בבית המשפט קמא יותרו על כנם; לגבי המשיב 3, עונשו יועמד על 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו על דרך של עבודות שירות, ושאר רכיבי העונש שנגזר בבית המשפט קמא יותרו על כנם.

1. המשיבים 1 ו-2 יתייצבו לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליהם ביום 19.4.2015 עד השעה 10:00 בבית"ר קישון או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותם תעודת זהות או דרכון. על המשיבים 1 ו-2 לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336. באשר למשיב 3, תוגש בעניינו חוות דעת עדכנית מאת הממונה על עבודות השירות, עד לתאריך 29.4.2015.

ניתן היום, ט' בניסן התשע"ה (30.3.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט